

Livets lotteri, Indien

Jag heter Rashmika Chavan och bor i Partille, men mitt ursprung är Indien (Mumbai). Jag, min mamma

Angirasa och lillebror Handrian flydde till Sverige när jag var 11 år. Nu är jag 17 år och ska berätta om hela min barndom för er.

En ny familjemedlem

Det var år 2001. Jag vaknade av att mamma skrek.

“Bebisen kommer, han är påväg!” skrek hon.

Min mormor Daeva flög upp bredvid mig och rusade fram till mamma. Pappa var inte hemma än, som alltid. Jag satt som förstenad på golvet och visste inte hur jag kunde hjälpa till. Efter att mormor hade lugnat ner mamma och lagt ner henne på madrassen kollade hon på mig med en förvirrad blick.

“Gå ut och vänta, Rashmika” sa hon.

Jag gick ut ur huset och satte mig på huk. Eftersom jag bara var 5 år hade jag ingen aning om vad som väntade. Jag var rädd för att någonting skulle hända mamma. Efter en lång stund som kändes som en evighet hörde jag ett skrik. Men det var inte mammas skrik, utan ett babyskrik. Jag vågade fortfarande inte gå in utan väntade på att någon skulle hämta mig. Mormor kom ut. “Din lillebror är här” sa hon med ett stort leende.

Jag gick förvåntansfullt in i vårt lilla hus och såg hur mamma kramade om den lilla bebisen.

“Handrian... detta ser ut som en Handrian” sa hon samtidigt som en tår rann ner från hennes kind.

Jag satte mig försiktigt bredvid mamma och inspekterade min lillebror. Han hade gröna ögon och svart hår, precis som mig och pappa.

Mamma

Några veckor efter att Handrian föddes började mamma må dåligt. Hon kunde gråta flera timmar utan anledning. Hon kunde bara ligga på madrassen en hel dag och kolla in i väggen. Både jag och mormor visste inte vad hon gick igenom. Det kanske hade med pappa att göra. Att han aldrig var hemma. Att han drack. Att han slog mamma. Att han hatade oss.

Min vardag

Idag var det min födelsedag. Ingen visste om det förutom jag och jag ville inte säga det till någon heller. Jag fyllde 7 och redan när jag vaknade kände jag mig äldre. Mamma låg bredvid mig och andades djupt. Rädslan fanns där hela tiden, att hon skulle dö. Jag grät varje dag och under nätterna låg jag vaken mot hennes bröst och lyssnade på hennes andetag. Om hon dör, dör jag också.

Försiktigt gick jag upp utan att väcka någon. Jag drog på mig kläderna och smög ut genom ytterdörren.

Den starka luften av avgaser fick mig att bli tårögd. Jag drog med mig den stora hinken som låg utanför vårt hus och började gå mot vattenbrunnen. Nu förtiden fick jag ta hand om allt hushåll: hämta vatten, laga mat, städa, tvätta och ta hand om Handrian. Mamma hade bara blivit sämre för varje dag ända sedan Handrian föddes. Hon åt nästan aldrig något och låg ihopkurad i ett hörn och stirrade in i väggen. Hon påverkades ännu mer när min mormor dog för ca 1 år sedan. I början grät hon flera veckor, men nu var hon som förstummad. Gatorna var fulla med folk och bilar. Vi hade vårt hus i slutet av en gränd där det var fullt med andra hus. Egentligen var det inga hus, utan mer som hyddor gjorda av plåtbitar. När jag väl var hemma igen efter den långa vandringen bemöttes jag av pappa som gick ut ur huset och väntade in mig. Han skrek. "Vart är frukosten, Rashmika?! Vart fan har du varit?" Han smällde till mig rakt i ansiktet så att jag tappade hinken och allt vatten rann ut och flöt iväg längs vägen. Han luktade så mycket sprit att jag knappt kunde andas i närheten av honom. Alla som stod runtomkring oss började stirra och pappa slog mig bara mer och mer. "Förlåt pappa, förlåt" fick jag ur mig samtidigt som jag grät. Jag försökte slita mig loss men han grävde in sina naglar i min arm vilket gjorde det omöjligt för mig. Jag bara låg där, hjälplös, medans alla stirrade utan att göra något...

Haakim

Mitt liv fortsatte såhär fram tills jag var 13. Fullt av hushållssysslor, fattigdom, misshandel och rädsla. Pappa var skuldsatt på grund av sina alkoholproblem. Därför hade han en dag bestämt sig för att gifta bort mig. Det var förra veckan jag fick reda på det. Allt började när pappa kom hem en sen natt medans alla sov och väckte oss allihop. Han stod vid dörröppningen, ostadig, och började prata. "Rashmika...jag har hittat en man åt dig. Du är en stor flicka nu och måste gifta dig". Mamma kollade på honom med en tom blick. "Jag ger inte bort min dotter", sa hon. "Hon är ett barn Hasin! Rashmika ska gifta sig när hon hittar någon hon älskar!" Han vände sig om mot mamma och fortsatte irriterat. "Det är JAG som är mannen i huset och jag som bestämmer! Dessutom får vi pengar, mycket pengar, som vi kan klara oss länge på". Handrian började skrika och gråta samtidigt som han kramade om mitt ben. "Gå inte, Rashmika! Snälla!" Jag var chockad och visste inte vad jag skulle göra. Vad menade han? Skulle jag gifta mig med någon i pappas ålder för pengar? Jag sjönk ner på golvet och kunde inte få fram ett ord. "Jag vill inte ha pengar, Hasin! Jag vill ha min dotter!", sa mamma samtidigt som tårar började rinna ner från hennes kinder.

“Säger du emot mig nu också” skrek pappa och slog henne rakt i ansiktet.

Blod rann ner från hennes näsa. Jag kunde inte röra mig, inte ens hjälpa mamma. Jag bara satt på golvet och kollade på medans pappa slog mamma och Handrian gråt.

Mannen jag skulle gifta mig med hette Haakim. Dagen efter tog pappa med mig hem till honom och hans familj presenterade sig för mig. Deras hus var som ett paradiset för mig. Det var en stor villa med massor av rum och dom hade toaletter i huset. Jag hade aldrig sett en sådan toalett innan, utan var van vid att sitta på huk över ett hål. Haakim var överviktig med mustasch och långt skägg. Att bara se min framtida mans ansikte äcklade mig. Han bodde tillsammans med sin andra fru Fabia som var runt 40 år gammal. Hon hade inte kunnat föda något barn åt Haakim. Därför tog han nu en ung fru som mig för att kunna få den efterlängtdade sonen.

Nu var dagen här. Ända sedan pappa berättade om giftermålet hade jag inte sagt emot för jag visste att det skulle sluta illa. Det var bara att acceptera det. Mamma gav mig sin gamla vinröda klänning inför bröllopet. Klänningen var för stor men mamma sydde in den. Den satt perfekt på mig men jag hatade att se mig själv i den. Mamma hade försökt stötta mig och se glad ut, men jag visste att hon grät inombords.

Ceremonin

Vi stod på altanen. Gästerna stod runt omkring oss och sjöng och i slutet av varje vers kastade dom ris på oss. Ceremonin utfördes av en präst. Medans prästen läste upp olika fraser från sin lilla bok kändes det som att mitt hjärta skulle explodera. Jag var så nervös och rädd att det inte gick att beskriva. Pappa mötte min blick och kollade på mig varnande. Nu kunde jag inte hålla mig längre. Jag brast i gråt. Alla slutade sjunga och blickarna vände sig mot mig. Detta var bara början av mardrömmen.

På marknaden

Två år hade gått. Jag äcklades fortfarande varje gång Haakim tittade och tog på mig. Trots allt elände i mitt liv hade jag haft turen att inte bli med barn. Han tvingade mig göra saker som jag inte ville. Jag hatade honom mer än allt annat, till och med mer än min pappa. Det var ingen stor skillnad på mitt liv, förutom att jag saknade min mamma och lillebror. Men jag hade Fabia. Hon tröstade och stöttade mig alltid. Hon behandlade mig som sin dotter och jag kände mig trygg i närheten av henne. Fabia fick nästan aldrig gå ut ur huset, utan var hemma varje dag. Men hennes hushållsarbeten hade jag fått ta över ända sedan jag kom. En dag gick jag till marknaden för att köpa bröd. På vägen dit snubblade jag över en gren och ramlade. Jag skrapade upp mina knän och hade så ont att jag inte kunde röra mig ur fläcken. Jag kände att någon lutade sig över mig och försökte hjälpa mig upp. Där var hon, mamma, det var mamma! Hon var utsliten, hade börjat få

rynkor i ansiktet. Fastän hon försökte täcka blåtiran hon hade i ansiktet, såg jag det. Hon förstod att det var jag, stannade upp och kollade på mig med ögon stora som bär.

“Mamma, mamma!!!” ropade jag och slängde mig i hennes famn. Vi båda grät och skrattade samtidigt.

“Min älskling” sa hon medans tårarna rann ner från hennes kinder. Hon torkade bort tårarna och blev mer allvarlig i ansiktet.

“Lyssna nu” sa hon. “Kom till tågstationen imorgon när solen går upp. Vi ses där”.

Hon kramade om mig en sista gång och gick. Tågstationen? Skulle vi fly? Förvirrad gick jag haltandes till marknaden, köpte bröd och sprang hem igen. Jag var tvungen att berätta att allt för Fabia utan att Haakim fick reda på det. Jag knackade på dörren.

“Jag kommer”, hörde jag Fabia ropa inifrån.

Hon öppnade dörren och innan hon hann säga någonting gick jag in och stängde ytterdörren.

“Fabia”, viskade jag, “jag måste berätta en sak”.

“Vad har hänt?” frågade hon förvånat.

Jag berättade allt som hade hänt på marknaden och bad henne att hjälpa mig att fly.

“Jag har en idé” sa hon. “Tågstationen ligger en bit bort härifrån. Innan solen går upp måste du ha packat ner dina kläder och vara redo för att ge dig av. Jag kan packa ner bröd och vatten i en väska så att du har nåt att äta på vägen.”

“Men jag sover ju med Haakim, sa jag. Hur ska jag klara av att ge mig av utan att han vaknar?”

“Jo, eftersom jag sover i rummet bredvid gör vi så att jag skriker i mitten av natten och låtsas att jag är sjuk. Då kommer Haakim komma in till mitt rum och jag kan vilseleda honom medans du tar med dig allt och smyger ut. Vi gör iordning din väska redan nu innan Haakim kommer hem från jobbet” sa hon.

“Åh, tack för hjälpen Fabia!” sa jag och kramade om henne. “Jag kommer sakna dig”, sa hon och hennes ögon fylldes med tårar.

Vägen till tågstationen

Det var tidig morgon. Nu kunde jag inte stå ut med att vänta längre. Varför skrek inte Fabia? Kan hon ha somnat? Jag började bli orolig. Haakim låg bredvid mig och snarkade högt. Bara en liten rörelse kunde väcka honom. Jag försökte tänka ut plan B eftersom det inte verkade som att Fabia var vaken och just då började hon ge ifrån sig ljud och skrika.

“Jag kan inte andas! Jag kan inte andas, Haakim!”

“Äntligen” tänkte jag. Jag blundade och låtsades sova. Jag hörde hur Haakim flög upp ur sängen och gick haltandes in till Fabia. Försiktigt öppnade jag mina ögon för att vara säker att jag var ensam. Jag tog min väska och smög ner från trappan fram till ytterdörren. Jag öppnade ytterdörren med hopp om att den inte skulle knarra. Väl ute pustade jag ut, tog ett djupt andetag och började springa mot tågstationen.

Efter 20 minuters flåsande var jag äntligen där. Jag tittade mig omkring den stora stationen för att hitta mamma och Handrian. Det var så mycket folk att det kändes omöjligt att hitta dom. Efter en lång stunds letande hörde jag någon ropa mitt namn.

“Rashmika, här är vi!”

Det var Handrian som ropade och sprang emot mig. Jag omfamnade honom och grät av lycka. Mamma kom fram till oss med det största leendet på ansiktet.

Flykten

“Neeeeej, sluta pappa!”

Tårarna rann ner. Jag försökta slita mig loss och springa iväg men han höll fast mig i kragen. Mamma grät och försökte få bort honom från mig men då blev hon själv slagen. Det rann ner blod från mammas näsa.

“NEJ!!!”

Nästa slag var på väg... Jag vaknade med ett ryck. Mardröm som vanligt. Varje natt drömde jag om pappa, om hur han drack, hur han slog mig, hur han fick mamma att gråta varenda kväll. Jag var kallsvettig och vaknade upp på taket av ett tåg. Mamma och Handrian sov fortfarande. Solen sken och fåglarna kvittrade. Mamma hade fått hjälp av en kvinnojour som hjälper kvinnor i nöd. De hjälpte henne med pass och pengar för att ta sig ur landet med sina två barn. Jag hade ingen aning om vart vi var, utan visste bara att vi var på väg ut ur

landet. Vårt mål var att ta oss till Sverige, det mamma hade berättat om ända sedan första dagen vi var på resande fot. Jag hade aldrig hört talas om det landet innan. Mamma berättade att där skulle vi vara fria och påbörja ett nytt liv. Och så blev det.

Mitt nya liv

Nu sitter jag här, på mitt rum i Partille och har berättat om mitt livs historia fram tills nu. Det var jobbigt att titta tillbaka till det förflutna och återuppleva allting om igen. Mitt liv har varit fullt av rädsla och oro, men ända sedan vi kom till Sverige har jag känt mig som en ny människa och det är helt underbart. Jag trodde inte detta var möjligt. Jag trodde att jag skulle vara tvungen att bo i Indien med Haakim livet ut, men nu står jag här i Sverige och lever ett liv som jag aldrig kunde drömma om. Det jag har lärt mig är att man ska våga göra någonting åt sitt liv. Våga lämna allt och börja om på nytt....